

LINKOLNAS

BARDO

XXIV.

Sunku ir apsaityti, kaip ši viešnagė atgaivino mūsų bendruomenę.

hansas volmanas

Jau daugelį metų neregėti asmenys pasirodė, iššliaužė, droviai stovėjo gražydami rankas, negalėdami patikėti tokiu džiaugsmu.

kunigas everlis tomasas

Apskritai neregėti asmenys dabar nervingai prisistatė.

rodžeris bevinsas iii

Kas žinojo, kad Edenstonas – smulkus vyriukas, žaliai apsirengęs, su kreivai užmaukšlintu peruku? Kas žinojo, kad Krevel – į žirafą panaši moteris su akiniais, laikanti lengvų savo kūrybos eilėraščių knygą?

hansas volmanas

Visur aplink klegėjo pagyros, drovesys, šypsėnos, skardėnantis juokas, džiaugsmingi sveikinimai.

rodžeris bevinsas iii

Vyrai slankiojo po aukštu vasario mėnuliu, gyrė vienas kito kostiumus, kartojo pažįstamus gestus: spardė žemę, mėtė

akmenis, apsimestinai užvažiuodami vienas kitam. Moterys laikėsi už rankų užvertusios galvas, vadino viena kitą *mielosiomis* ir *brangiosiomis*, stabčiojo po medžiais ir pasakojosi keistas paslaptis, nutylėtas ilgais vienuolėto metais.

kunigas everlis tomasas

Žmonės buvo *laimingi*, štai kas – jie prisiminė, ką tai reiškia.

hansas volmanas

Ta mintis, vien mintis, kad kas nors...

rodžeris bevinsas iii

Iš to ano pasaulio...

hansas volmanas

Kad kas nors iš to ano pasaulio teiktųsi...

rodžeris bevinsas iii

Prisiliesti, buvo taip neįprasta.

kunigas everlis tomasas

Nebuvo neįprasta, kad žmonės iš tos ankstesnės vietos *ateidavo*.

hansas volmanas

Ak, ateidavo jie labai dažnai.

kunigas everlis tomasas

Su cigarais, vainikais, ašaromis, krepu, sunkiomis karietomis, juodais žirgais, trypančiais prie vartų.

rodžeris bevinsas iii

Su paskalomis, nejaukumu, kuždesiais, neturinčiais su mumis nieko bendra.

kunigas everlis tomasas

Su šilta oda, garu iš burnos, drėgnais akių obuoliais, kandančiais apatiniais.

rodžeris bevinsas iii

Siaubingi kastuvai, nerūpestingai padėti prie mūsų medžių.

kunigas everlis tomasas

Bet *liesti*. O Dieve!

hansas volmanas

Kartais jie galbūt mus ir liečia.

rodžeris bevinsas iii

Ak, tiesa, kartais liečia. Įbruka į sirgadėžę.

hansas volmanas

Apvelka, kaip nori. Užsiuva ir išdažo, kaip reikia.

rodžeris bevinsas iii

Bet kai jau sutvarko, kaip jiems patinka, daugiau niekada neliečia.

hansas volmanas

Na, Reivendenas.

kunigas everlis tomasas

Reivendeną vėl lietė.

rodžeris bevinsas iii

Bet šitaip liesti...

hansas volmanas

Kas gi nori būti šitaip liečiamas.

kunigas everlis tomasas

Jo akmeninio namuko stogas varvėjo. Jo sirgadėžė apipuvo.

rodžeris bevinsas iii

Ištempė jį į dienos šviesą, nukėlė dangtį.

kunigas everlis tomasas

Buvo ruduo, vargšą visą apkrito lapai. O jis toks išdidus.
Bankininkas. Sakėsi turėjęs dvarą...

hansas volmanas

Išvilko jį iš dėžės ir įmetė – dunkst! – į naują. Tada šaipydami
miesi klausė, ar neskaudėję, o jei skaudėję – gal jis norėsiąs pa-
duoti skundą? Tada ilgai sau rūkė, vargšas Reivendenas (pusiau
dėžėje, pusiau lauke, baisiai nepatogiai perkreipta galva) var-
ganai šaukė jiems, kad malonėtų jį padėti ne taip nederamai...

kunigas everlis tomasas

Šitaip liesti...

rodžeris bevinsas iii

To tai niekas nenori.

hansas volmanas

Bet tai – tai buvo kas kita.

rodžeris bevinsas iii

Laikė apkabinęs, šitiek užsibuvo, tiesiai į ausį kuždėjo meilūs žodžius? O Dieve! O Dieve!

kunigas everlis tomasas

Liesti su tokia meile, taip švelniai, lyg tebebūtum...

rodžeris bevinsas iii

Sveikas.

hansas volmanas

Lyg tebebūtum vertas švelnumo ir pagarbos? Tai mus paguodė. Suteikė mums vilties.

kunigas everlis tomasas

Galbūt nesame tokie nemylėtini, kaip patys pradėjome manyti.

rodžeris bevinsas iii

XXV.

Prašom suprasti teisingai. Mes buvome motinos, tėvai. Daugelį metų buvome vedę vyrai, reikšmingi žmonės, atkelia-vome čia, pirmąją dieną lydimi tokios didžiulės ir taip sielvar-taujančios minios, kad ji, plūstelėjusi pirmyn išgirsti oracijos, nepataisomai išgriovė tvorą. Buvome jaunos žmonos, atsiųstos čia per gimdymą, – švelniąsias mūsų savybes iš mūsų atėmė nuogas tų aplinkybių skausmas, palikome mus mylėjusius vy-rus, taip kankinamus tų paskutinių akimirų siaubo (minties, kad nugrimzdome į baisiąją juodą angą, skausmo atplėštos nuo savęs pačių), kad jie daugiau niekada nieko nepamilo. Buvo-me stambūs vyrai, tykiausiai patenkinti, nuo pat jaunystės suvokę, kokie esame neypatingi ir linksmi (lyg su džiaugsmu keltu-me sunkią naštą) nukreipę dėmesį kitur: jei nebūsime *didingi*, būsime *naudingi*; būsime turtingi, geri ir šitaip galėsime siekti gėrio: šypsodamiesi, susikišę rankas į kišenes, stebėsime pro šalį einantį pasaulį, kurį mažumėlę pagerinome (štai pripildyta tuščia kraičio skrynia, štai slapčia sumokėta už mokslus). Bu-vome smagūs, juokauti mėgstantys tarnai, kuriuos šeimini-nkai pamilo už linksmas kalbas, kuriomis praskaidrindavome svarbių reikalų pilnos jų dienos pradžią. Buvome močiutės, pakančios ir atviros, tamsių paslapčių saugotojos; mokėdamos klausytis ir neteisti, tylomis teikdavome atleidimą ir šitaip įleis-davome saulės. Noriu pasakyti: buvome *šis tas*. Buvome *mylimi*.

Ne vieniši, ne paklydę, ne išsigimėliai, bet išmintingi – kiekvienas ir kiekviena savaip. Mums iškeliavus, kam nors buvo skaudu. Tie, kas mus mylėjo, sėdėjo ant lovos susiėmę už galvos, kniaubėsi ant stalų, leido gyvuliškus garsus. Mes buvome mylimi, sakau, ir mus prisimindami net po daugelio metų žmonės šypsosi, trumpam pradžiuginti prisiminimo.

kunigas everlis tomasas

Bet vis tiek.

rodžeris bevinsas iii

Bet vis tiek dar niekas niekada neatėjo apkabinti nė vieno iš mūsų ir taip švelniai nekalbėjo.

hansas volmanas

Niekada.

rodžeris bevinsas iii